

ש"פ שמות, כ"א טבת, ה'תשכ"ה

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 המניין לגבי עניין השמות. וכידוע²³ שהנשמה למעלה אין לה
 2 שם, ורק בירידתה למטה בגוף - היא מקבלת שם וטעם
 3 הרבר הוא משום שבהיותה למעלה אין הברלים בין נשמה אחת לשנייה ואין
 4 מקום לתת לכל אחת שם שונה.
 5 (ה) וזהו "ואלה שמות בני
 6 ישראל הפאים מצרימה",¹ שהנשמה למעלה אין לה שם, ורק בירידתה
 7 שמנאן בשמותם, להודיע² למטה בגוף - היא מקבלת שם.
 8 חבטן. דהנה, עבודת בני³ (ה) וזהו "ואלה שמות בני ישראל הפאים
 9 ישראל למטה בפועל צריכה⁴ מצרימה", שמנאן בשמותם, להודיע
 10 להיות על-ידי הפחות⁴ מצרימה. דהנה, עבודת בני ישראל צריכה להיות
 11 הגלויים והארם צריך להשתמש⁵ על-ידי הפחות הגלויים, אף ה'נתינת פח'
 12 בכוחות הפרטיים שלו כדי לעבוד את⁶ ה', אף ה'נתינת פח'⁷ למעלה
 13 לפחות הגלויים שיוכלו לעבוד עבודתם היא⁷ דוקא על-ידי-זה שמאיר בהם ה'עצם'. ולכן
 14 לעבוד עבודתם היא דוקא⁸ צריך "להודיע חבטן", הינו, שהחבה שמצד
 15 על-ידי-זה שמאיר בהם⁹ ה'עצם'. ולכן צריך "להודיע¹⁰ הגלות ולעורר חבטן", הינו,
 16 שהחבה שמצד ה'עצם, שהיא¹¹ ("להודיע"), על-ידי המנין והקריאה בשם
 17 הגלות ולעורר חבטן", הינו,¹² בגילוי. וענין זה הוא באופן שמנאן בשמותם,
 18 שהחבה שמצד ה'עצם, שהיא¹³ הינו, שב"שמותם", דקאי על הארת הנשמה
 19 מצד עצמה למעלה מגילוי,¹⁴ צבגוף, צריך להיות ענין המנין ("מנאן"), שזהו
 20 תבא בהתגלות ("להודיע"),¹⁵ גילוי עצם הנשמה. וזהו הטעם שהענין ד"מנאן
 21 בשםם בגילוי.¹⁶ בשמותם" הוא דוקא בשכחות ל"הפאים
 22 וענין זה גילוי החיבה המגלה¹⁷ מצרימה", כי הצורך "להודיע חבטן" הוא
 23 ומעורר את העצם כדי שיאיר בכוחות¹⁸ בשביל "שמות²⁴ בני ישראל הפאים
 24 הגלויים ויתן לאדם כוח לעבוד את¹⁹ מצרימה"²⁵, בשביל הארת הנשמה שבאה ב"מצרים"²⁵, בשביל הארת הנשמה שבאה ב"מצרים"²⁵, של הגוף ונפש
 25 ועבודתו בפועל הוא באופן²⁰ הבהמית, ועד לגלות כפשוטו²⁶, שעל-ידי-זה ש"מנאן בשמותם", שגם
 26 עבודתו בפועל הוא באופן²¹ בהארה שנמצאת במצרים - מאיר עצם הנשמה שלא באה במצרים, יש גם
 27 שמנאן בשמותם כלומר על ידי²² בההמית, ונפש הטהורה שכן ירדה למטה ואפילו
 28 חיבור ושילוב בין עניין השם ועניין²³ נמצאת בגלות הפח שלא²⁷ המנין, הינו, שב"שמותם",
 29 דקאי המכוון על הארת²⁴ דקאי המכוון על הארת

לקו"ש ח"ג ע' 847. ובכ"מ. 24) ראה גם מאמרי אדמו"ר הזקן אתהלך לאזניא ריש ע' קנ. 25) ומה שמפרט את שמות השבטים (ולא של ה"שבעים נפש"), יש לומר, ע"פ המבואר במ"א (נדפס בהוספות ללקו"ש ח"ו ע' 304) שעיקר ענין ההתחלקות שבכ"מ הוא מצד השבטים (שלכן קריעת ים-סוף הי' לייב גזרים, וכן חלוקת א"י היתה לייב שבטים, כי ענינם של קריעת ים-סוף וא"י הוא - עבודה פרטית), - ולכן בכ"מ מישאל צריך להיות מבחי' שבט שלו, כידוע בענין השערים שהיו בביהמ"ק ובענין הנוסחאות שבתפילה (ומ"ש בתו"א ר"פ וארא י"ש לך אדם שאין בו כלל בחי' ומדריגות אלו" (של השבטים), הכוונה, שאין בו הבחי' של כל השבטים. ודלא כהאבות, שבחי' כל ג' האבות צ"ל בכ"א) - ולכן מפרט רק את שמות השבטים, כי זהו עיקר ענין ההתחלקות דבנ"י (ובדוגמת מטה האלקים שהי' ביד משה, שעל-ידו היו עשר המכות (ענין יציאת מצרים) וקריעת ים-סוף, שהיו חקוקים בו י"ב שבטים (תיב"ע בשלח יד, כא), כמבואר בלקו"ש שם). 26) ראה תו"א ויצא כד, א, שבגלות א"א להיות גילוי בחי' האבות כ"א ע"י השבטים. עיי"ש. ועפ"ז יש לבאר ענין "מנאן בשמותם": "מנין", ענינו - בחי' האבות שבכל אחד מישאל (תו"א ר"פ וארא), וגילוי המנין - בחי' האבות - הוא ע"י "שמותם" - שמות השבטים. ועפ"ז יובן גם מה שבמנין נמנו כל ה"שבעים נפש", ושהמנין ד"שבעים נפש" בא לאחרי פירוש שמות השבטים - כי בכלום צ"ל גילוי בחי' עצם הנשמה (בחי' האבות), וגילוי זה הוא ע"י השבטים. 27) ובוה יובן מ"ש כ"ק מו"ח אדמו"ר בשם אביו: "נאך אונזערע גופים זיינען איבערגעגעבן אין גלות ושעבוד מלכות, אבער אונזערע נשמות האט